

Los Angeles 1989

V nedelu absolvujem nezaujímavú návštevu u otca. Ne-
spomeniem zbierku známok, list ani stretnutie s bab-
kou. Otec ma opäť spoznáva a zjavne sa nepamätá
na moju večernú návštevu ani na svoju výstrahu, že sa už ni-
kdy nemám vracieť. Rozprávame sa o počasí – tento novem-
ber je v Los Angeles chladno. Hovoríme o filme *Šofér slečny
Daisy*, na ktorý sa chystám večer, aby som o ňom mohla na-
písať recenziu. Hrá v ňom Jessica Tandyová, ktorá sa nám
obom pred pár rokmi páčila vo filme *Zámostok*. Zhovárame
sa o Vďakyvzdaní, ktoré sa blíži, ani sa nenazdáme. Otec
sa ma spýta, či sa dovtedy vrátíme domov. Či som už našla
letenky, aby vedel, kedy presne letíme nazad.

„Hľadám ich,“ ubezpečím ho ako vždy. Nakloním sa, po-
bozkám ho na plešivejúcu hlavu a poviem, že sa vrátim na
budúcu nedelu.

„Viem,“ odvetí a ja pri odchode dúfam, že to naozaj vie.

Keď dorazím domov, na príjazdovej cestičke stojí neznáme
auto, biely ford. Zaparkujem na ulici a kráčam po cestičke.

V aute zbadám sedieť Benjaminu a zaklopem na okienko vodiča. Strhne sa a stiahne ho do polovice. „Neboli ste doma,“ vysvetľuje nespoko. „Rozhodol som sa počkať, kým sa vrátite.“

„Ako dlho tu už sedíte?“ Pokrčí plecami, z čoho usúdim, že už nejakú chvíľu. „Myslela som si, že ste v San Franciscu na konferencii.“

Vystúpi z auta a po chodníku ma nasleduje k domu. „Aj som bol. Prišiel som len dnes ráno. A niečo som objavil.“

„Čo také?“ Otvorím predné dvere a Benjamin vojde za mnou do domu. Mám tam neporiadok, aký u nás nikdy nebýval, pokiaľ so mnou žil Daniel. Vždy si potrpel na čistotu. Knihy z knižnice som porozkladala po celom konferenčnom stolíku v obývačke a na kraji gauča sa vyníma hĺba bielizne, ktorú som nestihla odložiť. *Aspoňže je čistá.* Knihy naukladám na kopy, šaty odnesiem do kuchyne a položím ich na linku, mimo dohľadu.

„Pekný dom,“ zhodnotí Benjamin. Neporiadok zjavne prehliadol.

„Ďakujem.“ Má pravdu – bez ohľadu na neporiadok je to krásny dom v koloniálnom štýle. Predošlí majitelia ho od podlahy prerobili. Zachovali pôvodný vzhľad, no pretvorili ho do moderného štýlu osemdesiatych rokov. Neprezradím, že nad jeho predajom premýšľam od chvíle, ako sa Daniel odsťahoval a *veľkodušne* mi ho prenechal.

„Kávu?“ spýtam sa. Benjamin sa pohodlne usadí na gauči a pokukuje po knihách z knižnice a mapách Rakúska.

„Prosím si,“ odvetí. Postavím vodu na sporák, vrátim sa do obývačky a sadnem si k nemu. Náhle si uvedomím jeho blízkosť a trocha sa odsuniem, aby sa nám náhodou nedotkli nohy.

„Povedzte mi teda, čo ste našli v San Franciscu,“ vyzvem ho.

„Vašu známku som ukazoval po celej konferencii,“ pustí sa do vysvetľovania, ale stále sa pozerá na knihy a nie na mňa. „Nikto ju predtým nevidel, teda nie s kvietkom na veži.“ To neznie veľmi nádejne. Vlastne to znie ako nič. Konečne sa odvráti od kníh a zahľadí sa na mňa s väčším vzrušením na tvári ako zvyčajne. Nech už zistil čokoľvek, poriadne ho to rozrušilo. „Potom som sa však začal pýtať na Fabera, či niekto náhodou nevlastní zbierku jeho známok alebo nevie, čo sa s ním stalo po anšluse.“

„Zomrel,“ spomeniem si na dátumy z filatelistického sprievodcu z knižnice.

„Áno, no ako sa potom ten kvietok dostal na vežu?“

„Zrejme tú známku nevytvoril on,“ vyslovím svoj predpoklad. Benjamin však pokrčí plecami, akoby to nevedel nakoľko. Napadne mi, či známku nemohli vyrobiť skôr, ako si myslel. „Počkajte, skočím po kávu.“ Vojdem do kuchyne, naplním dva hrnčeky a prinesiem ich do obývačky. Benjamin si jeden vezme a poďakuje sa.

„Napokon som stretol chlapíka, ktorý je zapálený zberateľ známok z obdobia druhej svetovej vojny. Má v zbierke pôvodnú známku s Dómom svätého Štefana. Tú bez kvetu. Pamätáte, vravel som vám o nej.“ Z tašky vytiahne polaroidovú snímku a ukáže mi fotku, ktorú určite spravil v San Franciscu. Vidím na nej pôvodnú známku. Natolko sa podobá na tú na mojom liste v kabelke, že by som takmer nespoznala rozdiel. No všimnem si ho. Na tejto chýbajú maličké lupienky kvietka na vrchole veže.

„Čo to teda znamená? Je otcova známka špeciálna edícia alebo niečo také?“

Benjamin si usrkne z kávy. „Zatiaľ neviem. To však nie je to najzaujímavejšie. Ten zberateľ tvrdí, že ho pred pár rokmi kontaktovala žena, ktorá zháňala Faberove známky. Pýtala

sa, ktoré vlastní, a ponúkla mu za ne slušnú čiastku, prevyšujúcu ich hodnotu.“

Hovorí rýchlo, naozaj ho to nadchlo. Nič z toho, čo povedal, však pre mňa zatiaľ veľa nemení. „Nerozumiem. Prečo na tom záleží?“

„Žena, ktorá sa s ním spojila, tvrdila, že je Faberova dcéra.“
„*Fräulein* Faberová?“ Pokúsím sa predstaviť si to dievča, teraz už dámu v rokoch, ktorá už veľmi pravdepodobne viac nie je *Fräulein*. No žije, nejako sa jej podarilo utiecť z Rakúska. „Kde je? Viete to?“

„Vravel, že pred niekoľkými rokmi žila v Cardiffe.“

Okolo mestečka Cardiff-by-the-Sea som nedávno šoférovala cestou k babke. „V San Diegu?“ Myšlienka, že žije tu, tak blízko, mi pripadá takmer neuveriteľná.

„Nie, v Cardiffe vo Veľkej Británii. Vo Wales.“

A zrazu sa mi opäť vzdiali. Delí ma od nej celá krajina a oceán. Keby som jej ten list chcela poslať, potrebovala by som veľa známok. Okrem toho, nie som si istá, či by som dokázala len tak kúpiť známky na leteckú poštu, bezstarostne hodiť list do schránky a poslať ho cez pol sveta. Čo keby sa stratil?

„Jack sľúbil, že pohľadá jej kontaktné údaje, keď príde domov, a na budúci týždeň mi ich pošle. Chcem jej napísať, spýtať sa na túto konkrétnu známku aj na váš list.“ Dopije kávu a hrnček položí na konferenčný stolík ku knihám z knižnice. „Samozrejme, ak vám to neprekáža.“ Prikývne. „Ak je obzvlášť cenná, určite za ňu bude chcieť zaplatiť masťnú sumu. Ak aj nie je, Jack vravel, že všetky Faberove známky poriadne preplatila.“

Klenot, vravieval otec. Veď preto som vlastne za Benjaminom šla. Ak existovala len maličká šanca, chcela som to vedieť. Koniec koncov, musela som myslieť na otca, na náklady

za jeho starostlivosť. Nemôžem však tento list predať žene, ktorej ho možno pred rokmi adresovali. Aj keby mi zaň ponúkla cenu, ktorá sa neodmieta, nemohla by som vziať peniaze za list pre ňu.

Jason si bol istý, že sa za tým skrýva zaujímavý príbeh. Možno to však nebol príbeh tejto známky, ale príbeh starenky z Walesu, ktorá bola kedysi mladá, zaľúbená a bývala v Rakúsku. Ako sa odtiaľ dostala do Cardiffu a čo sa stalo s mužom, ktorého ľúbila?

„Nemôžem jej predať to, čo jej právom patrí,“ poviem napokon Benjaminovi. „Vrátim jej ho, ale chcela by som jej napísať sama, spýtať sa na jej osud. Keď vám Jack pošle jej údaje, môžete mi ich dať?“

„Pravdaže,“ odvetí prívetivejšie, ako som čakala. Veď kvôli mne márnili čas na zbytočnej naháňačke, ktorú mu ani nezaplátim. „No spýtate sa aj na známku, dobre? Na ten kvet.“

„Prečo vás to zaujíma, ak ju nepredám?“ Nevravím to nevlúdne, skôr vecne. Čo z toho ešte môže mať?

„Len to chcem vedieť. Chcem tomu porozumieť.“ Po prvý raz sa mi pozrie do očí. Tie jeho sú tmavomodré, skoro čierne, ako oceán v Santa Monice. Krásne aj trocha smutné, naplnené väčšími emóciami, ako by som od neho čakala. Uvedomím si, že ho vlastne vôbec nepoznám, že určite má život, ktorý sa netočí okolo známok, a začne ma zaujímať, aký je. „Viete,“ dodá, „keby som náhodou niekedy narazil na niečo podobné.“ Pousmejem sa.

„Samozrejme, spýtam sa jej na známku.“ Možno chce aj Benjamin odhaliť históriu známky. Možno aj jeho náhle viac zaujal jej príbeh.